

Henvisning:

Efter invitation af Hamborg-grosserereren Westphal, rejste Bruno Gröning den 25. juni 1949 til Hamborg. Den sidste dag af sit ophold, den 29. juni ca. kl. 14, gav han på hotel "Wandsbeker Hof" en pressekonference, hvis stenografisk optagne referat bliver gengivet her.

Optagelser af Bruno Grönings foredrag med hans originale stemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Pressekonference, Hamburg, hotel "Wandsbeker Hof", 29.6.1949

"Begivenhederne er blevet noget rod i pressen."

Hr. Hülsmann henviste i sin indledning til, at Bruno Gröning nu ville give pressens repræsentanter en grundlæggende retningslinje.

Bruno Gröning: Begivenhederne er blevet noget rod i pressen. Når De skriver noget, så skriv sandheden. Når det ikke sker, så er det ikke min skyld, hvis der skulle ske noget andet. Det står Dem frit for at overbevise Dem om alt, hvad De ser af disse ting. Det går ikke an, at både den ene og den anden skriver, som det passer dem, at det kunne være sådan, eller han har hørt det og det, og så må det være rigtigt.

Lad os antage, at jeg gerne ville have en lille trækvogn, og jeg forsøger at sætte stykkerne sammen, så er vognen ikke upåklagelig. Hvorimod håndværkeren, der har det rigtige materiale og det rigtige værktøj, kan lave den rigtige vogn.

Hidtil har jeg ikke vovet at tage en avis i hånden og læse artikler, jeg kender dem jo allerede på forhånd. Der er enkelte iblandt Dem, som jeg kalder "skrivere", fordi det er sket, at journalister har disket op med noget bras. Jeg vil ikke kigge den ene eller den anden over skulderen. Endnu i dag ønsker jeg selv min dødsfjende det bedste. Jeg sætter jo hele mit liv ind på at hjælpe mennesker. Jeg har allerede hjulpet en stor del, hvor andre ikke har været i stand til det. Når en siger, at han er den største kommunist, så rækker jeg ham alligevel hånden. Han er et menneske. Netop gennem den beskidte artikel, der kom i "Freie Presse Herford", fandt mennesker til Gröning. Som licenshaveren sagde, reagerede læserne på den med 800 afbestillinger. Den der skrev det, vovede også at komme i hr. Hülsmanns hus. Som om han var en af dem, der var mig venligtsindet. Men det gik også her som ved en vægt: Det beskidte presser altid ned, og det gode kommer op. Ved dette bliver jeg oppe. De mennesker, der skriver så uoverlagt, kalder jeg kun for "skrivere".

Vi må holde os til sagen og til sandheden. Vi vil ikke vise nogen svaghed. Jeg gør selv kun det, jeg føler mig forpligtet til. Jeg vil ikke anklage nogen her. "Ved kaffe og kage" – De må selv indrømme, at det ikke er pænt, at man trækker dette store i

snavs og skidt. Mennesker er ligeglade, om de har husly eller ej, eller om de venter længe, for det betaler sig at vente. Hos de så tålmodigt ventende, opfyldes deres håb under mit fravær.

I selve Herford startede det hele. Gennem hr. Hülsmann. Kredslægen afslog at tale med mig. Kommunaldirektøren blev presset til at udstede et forbud. Kort efter har jeg ladet disse herrer vide, at sådan et forbud er retsstridigt. Der findes jo overhovedet ingen lov for min virksomhed. Man har forsøgt at indordne mig under heilpraktikerne. Jeg skulle underkaste mig en eksamen. Det afviste jeg. Kommunaldirektøren sagde, at det kun var en formssag, man kunne jo ikke hindre mig i min virksomhed. De vil nu sætte alt ind på at få bevist, at jeg har forbrudt mig.

Hvis De går et eller andet sted hen i embeds medfør, så gør det formelt, hvis privat, så privat. Om det i Herford var politiet, en kommunaldirektør eller en borgmester, meldte de sig først privat, og så under samtalen blev de tjenstlige. Er det rigtigt? Jeg siger nej. Efter min mening er de gået over grænserne for Deres opgave.

Presse: Jeg har som enhver journalist med interesse fulgt sagen. Enhver af kollegerne, der har lejlighed til det, vil naivt tro på det, når han ser helbredelsen. De ved selv, hvilken tiltrækningskraft, De har på mennesker. Hvilken mulighed er der for at overbevise os journalister om dette?

Bruno Gröning: For mig er det naturligt at hjælpe et menneske, men aldrig at bevise det. Hvis der er mennesker, som dækker sig ind under en anden for at overbevise sig, det fungerer ikke.

Jeg kan ikke modtage hver enkelt af Dem, for så kunne jeg kun beskæftige mig med repræsentanter for pressen, og mine helbredelser blev ikke til noget. Stil en af Dem ved min side, dag og nat, han kan overbevise sig om mit liv, det vil give Dem materiale nok, men De skal ikke fordreje det. Og lad folkets stemme høres: slet og godt.

Presse: At jeg traf Dem "ved kaffe og kage", er jo den synlige sandhed. Når folk læser sådan noget, kommer de til Dem med meget større menneskelig tillid. Af de 5.000, der stod på Wilhelmsplatz, var de 4.000 lidt bange for Dem, fordi De har en nimbus. Jeg traf en herre, der sagde, at hr. Gröning ville vide at straffe sådanne ting, som var foregået i pressen. Sådan noget finder jeg mig ikke i.

Bruno Gröning: Hvis jeg et øjeblik er privat, så er det ikke passende at rakke ned på det. Engang at ro her, og en sejltur i Slesvig, er det første jeg har tilladt mig. Og alligevel har folk ærgret sig over det.

Presse: I går har jeg stået tre timer på Waldstraße for at iagttage menneskene. Nogle aviser bringer dette under Kommentar, andre under Bemærkning. Jeg har villet hente mig en objektiv mening. Så sagde man til mig ved døren, at De sover, en anden efter en stund, at De hvilede Dem, men at jeg ville få besked i rette tid. Selv om jeg ventede og ventede, lod man ikke høre fra sig igen.

Bruno Gröning: Jeg gik lidt omkring i morges, ville strække benene. Hr. Hülsmann passede på, at jeg fik ro. Efter at være stået op, blev jeg bedt om straks at gå nedenunder, da man ikke mere kunne styre menneskemængden. Jeg havde ikke engang tid til at barbære mig eller få noget at spise. Hvert minut må udnyttes til at hjælpe mennesker.

De kan heller ikke tillade Dem at sige, at De vil have svar på noget. Jeg er der ikke for at tilfredsstille Deres nysgerrighed. Om jeg må sætte folket i spænding, for at tro på mig eller på Vorherre, er lige meget.

Presse: Hvis der er en arbejder, som spørger en herre, hvordan han skal komme til Dem, og får svaret: "skriv en seddel" og nonchelant bliver spurgt, "hvad fejler De så?", er det i Deres ånd?

De ville jo være kommet til Hamborg, og her stille Dem foran lægerne og videnskabsmændene. De behøver jo kun at helbrede en reumatisme, at trække en læge med til det, og at lade ham bekræfte, at De har helbredt.

Bruno Gröning: Det har jeg gjort i Hamborg. Men det er et pres. Efter alt, hvad jeg har præsteret, behøver jeg det ikke mere. Jeg gør alt frivilligt. Jeg vil kun helbrede mennesker, hjælpe mennesker. Jeg tænker ikke på at underkaste mig en læge, der kommer og siger; "Bevis". Jeg skulle jo også have underkastet mig en lægelig eksamination i Herford. Jeg har afvist det. De højere instanser siger jo alligevel: "Om han så helbreder tusinder, får han ikke tilladelsen".

Før jeg forlod Herford, sagde borgmesteren: "De behøver ikke at komme med 500 beviser, De behøver kun at komme med fem". Jeg bringer jo de menneskelige beviser. Endnu før jeg blev kendt, har jeg helbredt. Når man pludselig her og der sagde; "Der er sket et mirakel", så har jeg tiet, og roligt arbejdet videre, jeg ville ikke gøre propaganda. Man sagde i Herford: "Nervelidelser kan De jo helbrede, men ingen organiske". Tilfældigvis kom en herre til denne samtale, der havde en alvorlig organisk lidelse. Han skulle have været opereret, lå også allerede på bordet, da lægerne måtte konstatere, at en operation ikke mere var nødvendig. De tre professorer ville alligevel ikke anerkende dette tilfælde. De anerkendte kun tilfældet med Hülsmanns søn.

Jeg har haft beviser, men man har forsøgt at tie mig ihjel, at undertrykke mig. Det er ikke sket. Jeg har sagt, at hvis jeg ikke er i Tyskland, så i et andet land. Udlandet venter, men jeg har lovet tyskerne først at hjælpe dem.

Hver dag har der været læger hos mig, men ingen af dem har så meget som noteret navnene på dem, som kunne se igen, og så videre og så videre. Hvilke beviser behøver jeg endnu at bringe? Jeg behøver ingen penge. Jeg anser det for rigtigt, at intet menneske er i stand til at købe sundheden.

Presse: For nu at komme tilbage til Deres forslag: I pressen er det ikke så sædvanligt, at nogen bliver godkendt, for at berette om alle helbredelser.

Bruno Gröning: Så vil mine ledsagere fortælle Dem, hvor jeg befinder mig.

Presse: Vil De have et bestemt sted i Hamborg, hvor De altid tager ind? Vil De pendle frem og tilbage?

Bruno Gröning: For fremtiden vil alt foregå mere ordnet. Det kan ikke fortsætte som i øjeblikket.

Regeringssekretær Müller: Der er forhandlinger i gang om etablering og lokaler, der bliver afsluttet i morgen.

Presse: Sætter De Dem ind i hver enkelt, eller handler De intuitivt?

Bruno Gröning: Jeg bryder ikke mit hoved med det. Jeg tænker slet ikke på det. Jeg gør intet for det. Jeg er sådan tilsluttet (koblet ind), når den ene eller den anden kommer troende.

Presse: Har De en forklaring på det? Foretager De helbredelsen bevidst? Er De meget religiøs?

Bruno Gröning: Ja. Jeg tror på Gud. Jeg lever med Gud.

Presse: Tror De også på mirakler?

Bruno Gröning: Jeg undrer mig ikke mere over noget. For mig er det en selvfølge. Jeg siger det kun, så sker det. Jeg rører så vidt muligt slet ikke menneskene. Jeg lader folk sidde i et andet rum. Sidste nat gennemførte jeg flere fjernhelbredelser til udlandet, til Canada. Mine bestræbelser går ud på at hjælpe mennesker, men det kan jeg ikke gøre for. Bed hr. Hülsmann om at fortælle menneskene, hvem jeg er.

Jeg ved, jeg i går har hjulpet mange mennesker med organiske lidelser. En blind ringede her til morgen. Han havde store smerter. Jeg tog telefonen: "Ser De slet intet?" – "Nej" – "Luk øjnene!" - - - "Og luk dem nu op!" Kort efter sagde ham: "Nu ser jeg allerede skygger!" – "Hvad giver Dem smerter?" – "Dem har jeg slet ikke mere, der er kun en kriblen i min krop – det forsvinder nu".

Jeg vil ikke tage brødet fra lægerne. Jeg ønsker at hjælpe de mennesker, som lægerne ikke mere kan hjælpe. Og hvor lægerne står rådløse og ikke kan bestemme sygdommen, så er jeg der.

Presse: Kan De også give sygdom?"

Bruno Gröning: Ja, det kan jeg. Men jeg gør det ikke. Og jeg er stolt af, at jeg er sådan indstillet.

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsen arkiv